

vati na rozluky z viny druhé strany. Věcí soudu ovšem jest posouditi, pokud okolnosti před i po rozvodu tu jsouc jsou způsobilé, tvrzený důvod rozluky opodstatniti. V dalším odůvodnil odvolací soud zrušovací usnesení vzhledem k neúplnosti řízení, ježto opomenuto bylo zjistiti závažné okolnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu ani z té ani oné strany.

D ů v o d y:

Není tu zmatečnosti podle Šu 477 čís. 6 c. ř. s. Z předpisu Šu 17 (§ 15) zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. nelze dovoditi, že nemůže býti žalováno na rozluky manželství již rozvedeného. Může-li podle těchto předpisů každý manžel žádati za rozluky pro nepřekonatelný odpor anebo na podkladě prověřeného již sporu o rozvod, není mu tím vzata možnost, žalovati o rozluky podle Šu 13 (slova § 15: nechce-li žalovati o rozluky z jiného důvodu Šu 13). Tak je tomu zejména v tomto případě, kde žalováno je o rozluky z viny manželčiny, kdežto manželství bylo rozvedeno z viny manželovy. Odvolací soud posoudil věc správně po stránce právní. Podle Šu 13 nov. manž. lze žalovati o rozluky manželství bez ohledu na to, zda manželství bylo před tím platně rozvedeno. Nezáleží tudíž na tom, že důvod rozluky nastal po rozvodu, neboť vždy nastal za manželství, jež má býti rozloučeno. I v tomto směru je napadené usnesení správně odůvodněno.

Čís. 2292.

Pokud ten, pro něhož byla věc na soudě složena (§ 1425 obč. zák.), nebyl o složení vyrozuměn, jest skladateli volno, žádati na soudě vydání věci.

(Rozh. ze dne 20. února 1923, R I 1300/22.)

Účtárna ministerstva Národní Obrany složila 25. února 1922 na soudě 22.000 Kč. Usnesením ze dne 25. března 1922 měly býti o složení vyrozuměny firma Václav Z. a firma I. Dne 25. března 1922 žádala finanční prokuratura o vydání 5.580 Kč 31 h. Soud první stolice návrh zamítl, ježto firma Václav Z. a firma I. vydání odporovaly. Rekursní soud vydal žadatelce požadovaný peníz. D ů v o d y: Při složení na soudě dle Šu 1425 obč. zák. jest stát pouhým uschovatelem a vlastnictví uložených peněz zůstává vyhraženo ukladateli, v tomto případě ministerstvu Národní Obrany, jež zastupuje česká finanční prokuratura v Praze a proto tato zažádala o vydání 5.580 Kč 31 h a okresní finanční ředitelství v Praze, bez jehož svolení složené peníze vyplatiti se nesmějí, k vydání svolilo, bylo po zákonu návrhu české finanční prokuratury vyhověti, při čemž nepadá již na váhu, že po učiněném návrhu firma I. a firma Václav Z. a spol. zažádaly o vydání celého obnosu a že se proti vydání požadované částky ohradily.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle §u 1425 obč. zák. nastávají zákonné účinky složení dluhu na soudě zpravením věřitele o něm (arg. slova: wenn sie rechtmässig geschehen und dem Gläubiger bekannt gemacht worden ist). Částka 22.000 Kč složena byla na soudě dne 25. února 1922, finanční prokuratura zažádala o vrácení 5.580 Kč 31 h podáním, došlým na soud 25. března 1922. O složení měly býti strany, t. j. firmy Václav Z. a firma I. vyrozuměny usnesením ze dne 25. března 1922, jež však podle spisů nebylo vůbec vypraveno. I v opačném případě mohlo usnesení to stranám býti doručeno teprve po 25. březnu 1922, a nenastaly tudíž tohoto dne ještě účinky složení. Finanční prokuratura byla proto oprávněna v zastoupení státního úřadu, peníze ty na soudě složivšího, zažádati o vrácení částky shora uvedené.

Čís. 2293.

Soudu nelze rozhodovati o otázce, zda jde o cestu veřejnou, a to ani jako o otázce předběžné. Vydržena-li služebnost občany, nelze na jednotlivé z nich nastupovati žalobou zápůřčí.

(Rozh. ze dne 20. února 1923, R I 16/23.)

Žalobu, již domáhali se žalobci uznání, že žalovaní nejsou oprávněni jezdit po jich pozemku a že jsou povinni každého výkonu jízdy se zdržeti, procesní soud první stolice zamítl, zjistiv, že po pozemku žalobcu chodili a jezdili obyvatelé obcí B. a K. již po více než 40 let, a dospěv pak k názoru, že cesta slouží užívání obecnému, na němž jsou účastněni i žalovaní, a že, pokud toto obecné užívání není odstraněno, nemohou žalobci proti žalovaným dle §§ 372, 525 obč. zák. uplatňovati neobmezenost vlastnického práva. O d v o l a c í s o u d zrušil rozsudek prvního soudu a vrátil mu věc, by o ní, vyčkaje pravomoci, dále pojednal a ji znovu rozhodl. D ů v o d y: Nepřípustnost pořadu práva řídí se především udáním žaloby. Žaloba domáhá se výroku, že žalovaným nepřísluší právo jezdit po pozemku strany žalující. Jde tudíž o poměr čistě soukromoprávní, jehož řešení soudům odejmuto není (§ 1 j. n.). Namítaly-li žalované strany, že jde o cestu veřejnou, musil se první soudce otázkou tou zabývati a řešil-li první soudce otázku v tom směru, že jde skutečně o cestu veřejnou, šlo by nejvýše o nesprávné právní posouzení věci, čímž zabývati se dlužno v zasedání veřejném. Posuzuje řešenou otázku z tohoto hlediska, je soud odvolací ovšem názoru a dává v tom odvolatelům za pravdu, že soudu nelze rozhodovati o otázce veřejnosti cesty, t. j. má-li cesta po pozemku žalobců povahu cesty veřejné, ani jako o otázce předběžné, neboť otázku tuto mohou rozhodnouti jen úřady správní, do jejichž výhradné kompetence rozhodnutí takové náleží (sr. rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 23. listopadu 1915 č. j. Rv VI-212/15), uveřejněné ve zprávách Právnické Jednoty Moravské z roku 1916 strana 221). Jestliže tedy první soud v důvodech svého rozsudku prohlašuje, že zjištěným jím výkonem